

מסורת הש"ס

(א) [לעיל יב: לקמן ט. וש"נ],
(ב) [זבחים קיב: ג] נ"א
ממאה, (ד) [דברים יח],
(ה) [ז"ל והרמות], (ו) [וכן
איתא בתוספתא דתרומות
פ"ה ה"ד והביאו רש"י חולץ
קלו: ד"ה דלורייתא], (ז) [י"ל,
ח] רש"י, (ט) [ע"ש ג"ר המוס'
ד"ה ורי יתן].

תורה אור השלם

[illegible]

גליון הש"ס

תוס' ד"ה מתרומת מעשר
וכו' דיותר סברא הוא
ללמוד מתרומת מעשר. עי'
מנחות 97 ע"ן ע"ב:

מוסף רע"י

והניחם שם. גבי נגדי
יום הכפורים כמי' ופסע
את בגדי הכד אשר לבש
בבואו אל הקדש והניחם שם
(לעירי יב:). מלמד ששטונין
היו, עולתם, ואין הדיוט
עושי בהן כל השנה ולא
כ"ג ליום כפורים אחר (חולין
פז:). ראויין הן לכהן
הדיוט. כל השנה, שכן
היו הנגדים הראויין לשימוש
הדיוט, כמות ומנחת
ומנחת ואכזב (פסחים כז:).

תום' ישנים

בתרומות מעשר יצאנו אף
 בזה. יתקח אחיך לא
 מנעולו לא תמנונו וקח
 אף חמלה דמיוני זה [במדרש
 ש"ן] כי ימנונו (אמם)
 [אמם] ימנונו לא דלן של
 שיעור מן אמרה. י"ל דלן
 ש"ן במו אלף לא חשב אלף
 אלא. במו דלן חשב אלף
 דנכל מקום אמר לא תישעו
 לא תסתמך לא דלן גיעה
 כיון לא חשב בזה. [ושמא]
 שיעור שיעור דקרא אף
 מהם פקוד משורן שיעור.
 מה דלן בקובצו. א"ל ואלי
 פקוד (מדרן) [ומדרן] גענימו
 ש"ן. ומכל דלן שיעור
 [שאלן] מקומות בתלמוד
 שיעור שיעור לא ואלו ה
 אמר ששאל א"ל באן
 בקובצו. ומ"ל לא דמי
 דלן חמש, שיעור שיעור
 חמשה לא שאלן לא חמשה

שחקים שששירין לכל עבודה ובלבד שלא יהו מקורעין והכי
קאמרו בוצחים (דף יח.) ואולא רבי דוסא לטעמיה לא שייך הכא
 כולה מנחה אגב גררר נכבה: **מאי** לאו. רבי יהודה
 ורורי דוסא פליגי דר"י דרשי' יבשב להביא מנפתא קאזנא סבד
 הא וזני מנפתא אדנא ר"ש

דווקא סבב לאו עבודה היא ולא צני
מאנפסת ואבנט: **זריבא קרא לרבווי**.
דללא תימא הני דווקא ולמימרל דלאו
עבודה: **ומר סבב לא זריבא לרבווי**
לה מקראי. דכיון דגלי צה כתומת
צד קדש ומכנסי קדש אשמעינן
עבודה היא ובעיא כולוה וכי אתא
מקרא לרבווי לבגדי יוה"כ אתא:
מכאן **עבודה ממשר ילפינן לה**. דהא
ההרים כתיב לשון והרמותם ממנו
(במדבר יח) והוא בצאומד אחד
מעשרה צדש המערכה: **או ממרום**
מדיון. דכתיב (סס לא) והרמות מכס
לה' וגו' אחד פש מחמש המאות: **סא**
שמע. דמהרמט קומץ ילפינן לה לא
לפחות מאומד מלא הקומץ סא רבא
להוסיף יסיף דהא ולא למימר
דווקא קאמר דהא לא אפשר לפשט
צוברמץ גחלים רותחות (ידין) לקמוץ:
עבודות כו'. אע"פ שכולן
מזהר עליהן זר אין חיוב מימה אלא
לעבדא חללו כדמפרש ואולי: **ואסא**
צונין אומד וגו'. סיפיה דקרא והזר
הקרב יומת: **עבודה מפנה**. שאתה
גות על המזבח ולא עבודת סילוק
שאתה מתקן וקר מעל המזבח כגון
הדש: **עבודה סמה**. עבודה
שהיא גומרת ומתממת את הדבר ולא
ששים אחריה עבודה כגון שחיטה
והולכה שיש אחריה זריקה אבל
עבודה אחרונה צדס וכן
הקטרה בקומץ מנחה ובאברים
וכן יסוך היין בכל השנה וכן
המים צחג: **לל דבר המזבח**. לרבות
עבודת סילוק אש עבודה סמה היא
עבודה אחרונה

בכגון תרומת הדשן: **שבע הואם שפנים**. שמה על הפרוכת מפר העלם דבר ופר משיח ושל יו"ה ושצמאורע שמה מלוג שמן צהיכל כדרכתי (ויקרא ד) והוא מן השמן צאצבו וגו' לסלקא דעתך לאו אמתיא לאו דבר המוצח הוא להכי רבי לכל: **ולוי נפקא להו**. כולה מינייה מדבר לכל דבר דהא דבר המוצח גופיה יתירה הוא וגממר מינייה תרומת הדשן ומריצויא דלכל דריש ציה הזאה הפנימית: ולמתי

דבאידי ואידי דכתיב והרים וי"ל משום דלא מצינו למיגמר לגמרי כי
היה ס"ד למילף מיניה ואפילו הכי פשיט דגמרינן מיניה כיון דדמי ל
הבא לא הוה מצי למיפך ומה ראות לרבות עבודת סילוק ולמעוטי
עבודה שאין תמה אינה במוצה אבל קשה לי אם כן לייצב אסידו
ולרבות עבודת סילוק אלא יש לומר תרומת הדשן עדיפא שקדומת
חשיבא ארבע עבודות שזר חייב עליהם וקא חשיב ניסוך היין וניסוך
הזית דניסוך המים והיין חשיב ושמחת להו שזר בצין בגלל עמון
והיין דניסוך מיי דמים ולוהי הוה בכלל ויזיק: **אין בבבא אלא מה** ש
(ו) ואפילו אם אסא תמצא לומר דלכל מרבה הזאות שפטים ושצמורע
למתימר לכלל דבר המוצא הוה להו שני כללות הסמוכין זה לזה וה
חשיב כלל כמו בכל דדרשנין בכל אשר תשאך נפשך כלל והכי אמרי
כלל וא"כ נרבי מעשין הפרט אפילו דבר שאין עבודה תמה ואפילו
(חולין קד טו.) כי האי גוונא ונראה דשמואל בכל ולכל לכוזיה
התם דכתיב בכל אשר תמאז נפשך צבקא וצאלא ויין ובשכר וכן דבד
אשר אזר אזר שם וכל כלל בהמה חזר ופטר ו"ל היא ר"ל היא
דכתיב דירשא ערניא לכל הוה ליה כלל שאזי מלא ואין דנין אמוז
כלל וזה פרט ומשני אי הוה כתיב ישעיה שלמים וזה דקאממר

[illegible]

בראשונה פרק שני יומא כד.

כד.

מתרומת מעשר ילפינן דה כו'. תימה לי אמאי לא מספקא ליה נמי אי מתרומה גדולה ילפינן לה ויש לומר משום דבתרומת הדשן כתיב והריס ותרומת מעשר נמי כתיב והתרומת ותרומת מדין נמי כתיב והתרומת מכס כתיב בתרומה גדולה לא כתיב דחזון צוויי לזון הריחא אלא

והניחם שם מלמד
אומר ראוי' הן לכהן
זר והניחם שם שלא
ס' אחר מאי לאו בהא
בבבדה היא ומר סבר
לי עלמא עבודה היא
מר סבר צריכא קרא
יכא קרא לרביי בעי
במה מתרומת מעשר
מדין ילפינן לה תא
ר כאן ² וזהרם ונאמר
לן בקומצו אף כאן
ע ³ עבודות זר חייב
קטרה וניסוך המים
אף תרומת הדשן וכן
תרומת הדשן מאי
וואתה ובניך אתך
לכל דבר המזבח
ס' עבודת מתנה אתן
קרב יומת י' עבודת
וק ועבדתם ה' עבודה
אחריה עבודה ולוי
המזבח ורב ההוא
שבפנים ושכמצורע
וכל דבר ורב דבר
ואימא לכל דבר
תנה פרט כלל ופרט
ה' שבפרט עבודת
לוק לא אמר קרא
ולמבית

דורות משעה ולפי מה שפירש למאחד אחוז מן החמשים גמרינ' יחידא דמשמע כל שאמה אחוז ממקום אחר יח' כזה ואפילו לפרש"י ז"ל ד"והריים שהוא מלשון יחיד מוהרמות שגם הוא לשון יחיד גמרינ' אכלל מוהרמותם שמה לא יחאד ליה למילף אי נמי תרומת הדשן ששהיה מצות עבודה ליצור מתרומת מדין דשייכא בכל ישראל גמרינ' תרומת ממשע דבליים ואחרה אכלל תימיה לי ימאי שנה דלא דלחאנסכתפאס אי מוהרים ממנו בקומולו גמרינ' דלמיה ליה טפי מכוהלו איתם שיתרום תרומת הדשן בקומולו פן יכזה כמו שפרש"י להכי לא דנבאדיד וידיד והרים תמיד: וְלִי רִבִּי רַחֲמָנָא לְבָר דְּבַר הַמּוֹבָח. עבודה שאינה תמה דיש לומר לעבודת סילוק דבר המזבח היא אכלל מערכה נמי דהא עבודת מזבח נמי היא ומה ראתי למעט אותה :

לְאִתְּוִי שִׁבְעַ הַזֹּאוֹת שִׁבְעִפְּנִים וּשְׁבַמְצוּרַע. תימיה הוא דקא ימינ' בתרתי ולא חשיבה הואת דס' והזאות דשמן לפנים נמי בתרתי ימי חשבינהו באנפי חשיבהו אכלל הדשן דשמן בצות בגלל זבח אש רב. תימיה לי אי"כ לכל דבר המזבח למה לי דקאדקא דכל לכל דבר קשיא כיון דלכל משמע כללל אדרבה לפרוך לחדקא גיסא דהוה לן פרט צייניה ועבדתם עבודת מתנה דווסם בכלל ופרט וכלל ולכלל יפ' שור שנגח את הפרה (ב"ק דף נד:) ובר"פ מרובה (שם דף סד.) בכל דת סילוק ואע"ג דלא דמי כללל בתרא לכללל קמא הא דיינינ' בצלו חשיב כללל אלא כשיש שום חיצה מפורשת מחזור ענין אכלו כמו ז דכתיב וכל בהמתך והיהא דפרק שלשה מינין (מזר דף לה.) חמור י נמי שאני התם דכתיב דרישא חמור או שור והדר וכל אכל אכלה ופרט וכי האי גוונא אמרינ' דריש פ"ק דזבחים (דף ד:) אימא יעשה השחא דכתיב יעשה זבח שלמים הוה ליה כלל שאין מלא וכו':

אלא

[illegible]

עין משפט
נר מצוה

בז א * מיי פ"ח מהל' כלי
המקדש הלכה ד :
*** כפי שציין הרב בעל עין**
משפט לעיל בדף יב : על אה
השחקים מיי פ"ב מהלכות
תמידין הלכה יו"ד ז"ל גם כאן
בר :

מז ב מיי שם הלכה ה:
 יז ג מיי פ"ט מהלכות ביאת
 מקדש הלכה ז:
 יח ד שם הלכה ח:
 יט ה שם הלכה ט:
 כ ו שם הלכה י:

רבינו חננאל

ת"ק סבר עבודה היא, ר' וואס סבר לא עבודה היא, ודוקא לא כ"ע עבודה היא, וז"ת סבר צריך קרא לרביי. לפיכך כתיב יבשם לרבות מצפות ואבטן ור' וואס סבר לא אבטן ר' לרביי. בעי' ר' אבין תרומת לרבות כבמות, תרומתם יליפין לה, והוא חלק אחד מעשרה תרומות והתרומת מן המעשר, תרומתם ה' מעשר מן המעשר, או מתרומת מין תרומת אחד תרומת, ושפשתל לא מזה ולא מזה יליפין אלא תרומתם המנהג וזו תרומת קורמן. אמר ר' ארעבי בעי' וזו חייב עליהן מיתה, ואילו כן, זריקת הקטר וסוף מים ינוסין ור' אבין אלא וכן אתה תשמור וגו' עובדכם, עבדו אתה ור' עבודה שיש אחיהא עבודה. עבדו מתנה ולא עבדו סיקור, על זה תביח וזה יליקור, ר' יומא, (זהלפת) [תלך] בעיני עבדות (סילוק) [מתנה] עבדו מתנה שפין ארין עבודה, ולו אמר קרא [ר'] שהיה תרומת הושן חייב מיתה שנאמר רב המזבח ואפי' לו, ורב, כתב המזבח ושפשתו ושבמזבצור

תום' ישנים (המשך)

השולחן ויפסין ושמע
 דרפיין לקמן, עמוד אלא ומה עלה
 מרבי אלף ויפסין אחריו עמוד
 ארומא חרומה עמוד
 ממה ארין ודרי מוכה לקמן
 כמקור [דפרי] ודומה לו
 דבר עליו כ"י, עמוד ארומא
 עמוד סילוק אלא ומה
 עמודה ממה נשיע מלא
 קמלה ואלה עמודה שם אחרים
 עמודה עלה [ומתענין]
 לתרומה דרשן עמודה שם
 עמודה ויפסין ומה
 כמקור א"י מה עמודה ומי
 אה נחור אפילו עמודה שם
 אחרים עמודה ומה
 עמודה לאלו עמודה ממה ארין
 עמודא ק"י פריקן, ק"י ודלי א"י
 עמודה ודמרישן עמודה
 סילוק חרומה דרשן א"י
 מרזין עמודה שם אחרים
 עמודה חרומה דרשן, אלא
 כ"י עמודה ממה ארין, וכן
 פ"י קונטרס לקמן כמקור
 [פריקין] עמודה ממה ארין.
 פ"י ומה עמודה ודעמדה שם
 עמודה דכ"י פריקן
 עמודה סילוק לביא לנשיע
 אלא חרומה דרשן עדיפא
 מכולה שריאל על המוכה
 ודומה דרשן פחותה שריאל

עבודות אע"פ שהיא על המוצא שהיא בנגדס פחותים, אבל עבודה שיש אחריה עבודה הוה לו לרבי' כל עבודות שחיות כעין מומות
היה כעין עבודה ומערה שיש גיור עשה, ואחלה כל חרובים הוה לו אלף חמשים שקל, כעין מ"מ (נראה) כדפרישתי. וא"ל לירושלמי
הדפריש, על כרחך מהו ה"א כאן אחריה עבודה, ודע! וקולאשה הוה לו אחריה, (ע"ה) כעין עשה מירם ה"א הוה שם ע"ה עבודה
אחרות, דכ"י נמי וזיקה משועב עבודה תמה ואע"ה דלויא עסיבת שיריים, וכן שבע הוואת כפנים ואע"ה ש"חכ"ה היה עושה מתן
למדים על מנח היתכן, וכן מה תבטלה ולקמן אע"ה שיש אחרי מירם, הוה עשה מלן חרובים עשה פקדן ניש דמעיל (ת, ו), ודמעכ"י.
השנהמה היה אחר, והנהמה היה אחר, וכן לפי קריאתו נמי היה עושה מנח השנהמה היה אחר. כ"ה שוה לו ע"ה עבודה
אחלה. א"ל הנחה הימה כשרי בור. וא"ל וס' קרין (הנחה) על המוצא כדכ"ה למה חושבה עבודת סלוק כיון שיש הנחה אחריה. י"ל כ'
היה הוה סלוקו. אחריו שבע הוואת כפנים. א"ל שיעוד ה"ה היה ירעכין חרוב מירם עשה כ"ה קריקע. א"ל ששגן שגגן
לשקיע שבע הוואת כפנים. ש"חכ"ה ע"ה עבודה ממות כ"ה פקדן ס' הוה עשה כ"ה כעין (קריקע, ד), וכן
מה היה, על קרעו מנח עקרת הכמים לפני, א"ל ו"ה א"ל ו"ה עבודה מנח כפחותה עשה שבע עבודה מן הדם, קמ"ל ע"ה עבודה
הוה ש"חכ"ה ש"הוה א"ל אחריה עבודה, דל"ה דמי להולכל ולקבלה ש"חכ"ה שקיל (שזוק) וזיכ"ה היה אחרי עבודה זיקה, וכן
היה נמי דמי שער כל הניס כל הנגמה ההולכל עד דקורו הירעכין מירם כ"ה (ד), ונתן (ונתן) על הנעמכה לנזים כ"ה, וכל